

¿Cal segrestar el lector?

Això és el que pretenia el simposi *L'ofici d'escriure*. *Objectiu: segrestar el lector*. Sota semblant consigna yihadista no s'amaga cap cèl·lula terrorista. Vull creure que és més aviat tot el contrari, gràcies a patums tan fiduciàries com Res Non Verba, Òmnium Cultural i Ateneu Popular de Ponent. O la Santíssima Trinitat Prosaica. He llegit que el passat cap de setmana han segrestat, com no, la venerable Seu Vella, que ara toca vestir de Bella meretriu. Coses del guió que algú ha escrit ençà del monjo seglar Pep, perdó, Fra Josep Tort. Allò del Patrimoni Cultural de la Humanitat. Sí? Deixem-nos de galdaines! Segrestar el lector? Segrestar és, Diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans, "tenir algú aïllat dels altres contra la seva voluntat, agafat per exigir-ne un rescat". Per tant, quin seria el rescat? ¿Abjurar del gust literari? ¿Acceptar que es-

criure és cacera furtiva que captura el lector? ¿Ser masoquista de per vida? Escriure té un toc de seducció eròtica, alhora que intel·lectual amb el lector cobejat. Una barreja de la utilització, no sé si femenina pel que fa als cosmètics i a l'ús masculí del llenguatge, la paraula... Entre vostè i jo: m'excita la seducció, no pas el segrest masoquista. Fora la roba! Seduir és encaterinar.

*M'excita la seducció,
no pas el segrest.
Segrestar té regust a
violència de gènere...*

De *seductio*, l'acció de portar algú enllà dels seus propòsits. Fer-lo individu descol·locat, irredent, apàtrida. Clar que, ara que hi caic, segrestar també és ensinistrar individus lliures i fer-los clons patriòtics. ¿Pobrissons de nosaltres, segrestat lector!